

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βουαροζέ σηκώθηκε ἔπάνω, πήρε τὴν καρμπίνα του κ' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.
— Ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε ὁ Πέτες.
— Πᾶω νὰ ρίξω μιά ματιά γύρω στὸ δάσος. Βλέπω καλὰ, ὅπως ξέρεις, καὶ στὸ σκοτάδι καὶ θέλω νὰ ἰδῶ ποῦς διάβολος τριγυρίζει τόσο κοντὰ στὴ φωτιά μας. Ἄν ἦταν φίλος, θὰ παρουσιαζότανε. Ὡστόσο, ἔχε τὰ μάτια σου τέσσερα ὄσα λείπω. Δὲν θ' ἀργήσω καὶ πού.

Μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ Βουαροζέ, ὁ Τιβούρκιος ξύπνησε. Ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε τὴ φωτιά, τὴ φιλικὴ μορφή τοῦ Πέτε καὶ ἤσπασε.

— Κοιμήθηκες καλὰ, νέε μου; τὸν ρώτησε ὁ Πέτες.
— Ναι, πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ὁ Τιβούρκιος. Ὁ ὕπνος αὐτὸς μοῦκανε μὲγάλο καλὸ καὶ σὰς ἐχαριστῶ γιατί με δεχθήκατε κοντὰ σας.
— Κάθισε πὺ κοντὰ στὴ φωτιά νὰ ζεσταθῆς. Ἡ ὑγρασία εἶνε τοσοῦτηρὴ τὴ νύχτα.
— Κι' ὁ γενναῖος σύντροφός σας ποῦ εἶνε; ρώτησε ὁ Τιβούρκιος, κωτίζοντας γύρω του.
— Δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσῃ. Πῆγε νὰ κἀνῃ ἕνα γύρο στὸ δάσος. Σὲ λίγο θὰ εἶν' ἐδῶ.

Πραγματικῶς, ἔπειτ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Βουαροζέ ξαναγύρισε.

— Δὲν εἶδα κανένα, εἶπε. Τὸ δάσος εἶν' ἥσυχον. Ὡστόσο, τ' αὐτὶ μου δὲν γελίζεται ποτέ. Ἄς ἔχουμε τὸ νου μας.

Γύρισε κατόπιν στὸν Τιβούρκιο, τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα συμπαιθείας καὶ συνέχισε:

— Ξύπνησες, παιδί μου; Ὡραία! Τώρα θὰ πεινάς βέβαια. Σοῦ φύλαξα ἐδῶ, πάνω σ' ἕνα στρώμα ρίγανης, λίγο ψητὸ. Γέμισε τὸ στομάχι σου, πῆς ἀπ' τὸ παγοῦρι μου καὶ τὸ σχετικὸ ρακὶ καὶ θὰ νοιώσης τὸν ἐαυτὸ σου μὰ χωρὰ.

Ὁ Τιβούρκιος δὲν περιμένε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῖν. Πῆρε τὸ χρέας ποῦ τοῦ εἶχε φυλάξει ὁ κνηγὸς κ' ἄρχισε νὰ τρώῃ.

Ὁ Βουαροζέ κάθισε πλάι του.

Ὁ Πέτες ἔαυλώθηκε κοντὰ στὴ φωτιά καὶ εἶπε, τεντώνοντας τεμπέλεια τὰ πόδια του:

— Θὰ κοιμηθῶ λίγο. Κουράστηκα ὄσα νὰ πᾶσω αὐτὸ τὸ ἀργαλόχο...

Καὶ πραγματικῶς, δὲν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κ' ὁ σύντροφός τοῦ Βουαροζέ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ.

Ἐνῶ ὁ Τιβούρκιος ἔτρωγε, ὁ Βουαροζέ εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του ἔπάνω του. Χίλιες—δύο ἐρωτήσεις ἔφταναν ὡς τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ δίσταζε νὰ μιλήσῃ.

Μιά τρομερὴ πάλι γινόταν στὴν ψυχὴ του.

Ἐπὶ τέλους δὲν συγκρατήθηκε.

— Πές μου, παιδί μου, ρώτησε τὸν Τιβούρκιο, τί γύρισε μαζί με τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους φιλοξενεῖ στὴν ἔταινί του ὁ δὸν Αἰγουστίνος; Εἶσα ἀπ' τὴ συντροφιά τους;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Τιβούρκιος. Τυχαῖος συναντήθηκα μ' αὐτούς. Κι' ἐπειδὴ ἐρχόμουν κ' ἐγὼ στὴν ἔταινι, ἀκολούθησα τὴ συνοδεία τους. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω πὺς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπάρχουν ἀπονοῦδι ἐχθροὶ μου. Μοῦ ἔκλεψαν ἕνα σπουδαῖο μυστικὸ. Μοῦ πήραν τὴ γυναῖκα ποῦ ἀγαποῦσα...

— Γιὰ ποῦ μυστικὸ μιλᾶς, νέε;

— Θὰ σὰς τὸ πῶ ἀμέσως, γιατί με δεχθήκατε κοντὰ σας με τόσο καλωσύνη, γιατί καταλαβαίνω πὺς μιλῶ μ' ἀνθρώπους τιμίους καὶ γενναίους καὶ γιατί ἔχω ἀκριβὸς ἀνάγκη ἀπ' τὴ βοήθειά σας, γιὰ νὰ σώσω τὸ θησαυρὸ μου.

— Τὸ θησαυρὸ σου;

— Μάλιστα. Κατέχω τὸ μυστικὸ ἐνῶς θησαυροῦ, ποῦ βροῖσκειται στὰ βάθη τῶν δασῶν αὐτῶν, στὸ κέντρον μιάς μικρῆς κοιλάδος. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἄρθρον χρυσῶν. Κι' ἂν με βοηθήσετε νὰ φτάσω ὡς ἐκεῖ, ἂν με ὑπερασπίσετε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου, θὰ μοιράσω τὸ θησαυρὸ αὐτῶν μαζί σας. Γιατί μόνον σὲ μένα ἀνήκει. Πρόκειται περὶ μυστικοῦ οἰκονομικοῦ, τὸ ὁποῖο μοῦ ἔκλεψαν. Δέχεστε, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Βουαροζέ χαμογέλασε με καλωσύνη κ' ἀπάντησε:

— Ἄκουσε, παιδί μου, τί θὰ σοῦ πῶ. Ὅσο θὰ εἶσαι κοντὰ μας, κανένας δὲν θὰ τοῖμήσῃ οὔτε νὰ σ' ἀγγίξῃ. Ὁ ἐχθροὶ σου θὰ εἶνε κ' ἐχθροὶ μας. Μὴ μιλᾶς ὅμως στὸ γέρο κνηγὸ γιὰ χρυσᾶρι. Τί νὰ τὸ κάνω ἐγὼ, παιδί μου, τὸ χρυσᾶρι; Μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀχρηστο τὸ καταραμένο αὐτὸ μέταλλο. Ὁ μόνος πόθος ποῦ ἔχω, εἶνε νὰ πεθᾶνω μέσα στὰ δάση αὐτὰ, στὰ ὁποῖα πέρασα τίς ὡραιότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δὲν θὰ μ' ἀναγκάσῃ ν' ἀφήσω τὴ ζούγκλα. Ἐδῶ θὰ σβῶσω μὰ μέρα, ἐδῶ θ' ἀναπαυθῶ, κάτω ἀπὸ κανένα γέρικο δέντρο...

Ὁ Τιβούρκιος νόμιζε πὺς ὁ Βουαροζέ θάδειχνε ἐνδιαφέρον, ἀκούοντας νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ χρυσᾶρι, γιὰ πλοῦτη. Μήπως δὲν ἦταν λάμπρτος; Τὸν ἐλύπησε συνεπῶς πολὺ ἡ ἀδιαφορία τοῦ γηραιῶ κνηγῶ.

Μὰ ὁ Βουαροζέ τὸν ἔβγαλε γρήγορα ἀπ' τίς θλίβερές του σκέψεις.

— Γιὰ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς ἕνα τέτοιο μυστικὸ, τοῦ εἶπε, καὶ γιὰ νὰ ἤπῃς τὴ βοήθειά μας, σημαίνει πὺς εἶσαι μόνος ἐπὶ τὸν κόσμο. Εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ;

— Ναι, ἀποκρίθηκε στενάζοντας ὁ Τιβούρκιος, εἰμὰ ἔρημος στὸν κόσμο. Οἱ γονεῖς μου πέθαναν. Δὲν ἔχω κανένα ποῦ νὰ ἐνδιαφερέται γιὰ μένα.

— Οἱ γονεῖς σου πέθαναν εἴτες; ρώτησε ὁ κνηγός. Καὶ ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς σου, νέε;

Ὁ Βουαροζέ περίμενε τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου μ' ἀγωνία.

— Πατέρας μου, εἶπε ὁ Τιβούρκιος, ἦταν ὁ Μάρκος Ἀρελλιάνος. Τὸν ἐδολοφόνησαν στὰ δάση αὐτὰ κ' ὀρμιστήκα πᾶνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς μητέρας μου, δταν ψηφιοραγοῦσε, νὰ ἐκδικηθῶ σκληρὰ τὸ δολοφόνο του.

Ἡ ἀπάντησιν τοῦ νέου ἀπογοήτευσε τὸ Βουαροζέ.

— Δὲν εἶνε ὁ Φάβιος, ψιθύρισε. Κι' ὄσα τοῦ μοιάζει τόσο!...

— Γιὰ ποῦν Φάβιο μιλᾶς; ρώτησε ὁ Τιβούρκιος.

— Μὴ μ' ἐρωτᾶς, παιδί μου. Καὶ μὴ με παρεξηγῆς. Μὲ παρέσυραν ἡ ἀναμνήσεις μου...

Ἔγινε σιωπὴ γιὰ μερικὲς στιγμῆς.

Ὁ Βουαροζέ κ' ὁ Τιβούρκιος βυθίστηκαν σὲ σκέψεις.

Ἐξαφνὰ ὁ νέος ἀναστένανε καὶ ψιθύρισε:

— Οἱ γονεῖς μου... Οἱ ἀληθινοὶ γονεῖς μου... Ποῖος ἔξερει, Θεέ μου!...

Ὁ Βουαροζέ ἀκουσε τίς φράσεις αὐτῆς τοῦ νέου καὶ τινάχτηκε σάν νὰ τὸν εἶχε δαγκώσει φρεῖδι.

— Τί εἶπες, παιδί μου; ρώτησε βαθεῖα συγκινημένος. Τί ἐνοούσεις με τὰ λόγια σου αὐτὰ; Δὲν ξέρεις λοιπὸν τοὺς πραγματικὸς γονεῖς σου;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Τιβούρκιος.

— Κι' ὁ Ἀρελλιάνος;

— Ἦταν θετός μου πατέρας.

Ὁ Βουαροζέ ἄφησε ἕνα βρυχηθῖο, ὅμοιο με τοῦ λιονταριοῦ ποῦ ξαναβροῖσκει τὸ μικρὸ του. Γεμίτος συγκίνησι, με τὰ μάτια ὑγρά.

τινάχτηκε ὀρθιος, ἄρπαξε ἀπ' τὴ φωτιά ἕνα κοῦτσουρο, τὸ πλησίασε σὸ πρόσωπο τοῦ νέου κ' ἄρχισε νὰ τὸν κωτίζει ἐπιμόνα.

Τὸ χέρι του ποῦ κρατοῦσε τὸ ἀνοικτὸ κοῦτσουρο, ἔτρωγε.

Ὁ τρομερός, ὁ ἀδάμαστος γίγαντας κατείχετο ἀπὸ ἐξαιρετικὴ συγκίνησι.

Ὁ Τιβούρκιος ἦταν καταπληκτος. Γιατί τὸν ἐξήταξε ἔτσι ὁ γηραιὸς κνηγός; Γιατί ἦταν τόσο συγκινημένος;

Μερικὰ δευτερόλεπτα σιωπῆς καὶ ἀγωνίας ἐπέρασαν.

Ἡ καρδιά τοῦ Βουαροζέ χτυποῦσε μέσα στὸ σιδερένιο στήθος του, σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπᾶσῃ. Ἐλπιζε πὺς ὁ Τιβούρκιος ἦταν ὁ Φάβιος Μεδιάνας, τὸν ὁποῖο εἶχε σώσει ἄλλοτε ἀπ' τὴ μαγία τῶν κημάτων καὶ εἶχε ἀγαπήσει σάν παιδί του, γιὰ νὰ τὸν ξαναχάσῃ σὲ λίγο, σὲ μιά φρικτὴ ναιμαχία με πειρατὰς, ἔλπιζε κ' ἀτελειζότανε συγχρόνως.

Ἐπὶ τέλους ἔσκηψε κοντὰ στὸν Τιβούρκιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές μου, παιδί μου, δὲν θυμᾶσαι τίποτε ἀπ' τὰ περασμένα; Ἀπολύτως τίποτε;

— Σχεδὸν τίποτε, ἀπάντησε ὁ Τιβούρκιος. Τὰ χρόνια ποῦ πέρασαν, σκότισαν τίς ἀναμνήσεις μου. Καὶ δὲν ξέρω ἀπ' ὄσα θυμᾶμαι,

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΑΣΤΕΡΙ

Ποῖος ἔξει ποτε θάρρω νὰ σὲ βρῶ
στ' ἀστέρια τὰ τετραγώνια, τὰ αἰλινα,
ἀστέρι μου, ἀθάλαστο, λευκὸ
κ' ἀγέραστο ἀπ' τὰ πάθη κ' ἀπ' τὰ
(χρόνια.

Ποῖος ἔξει ποτε θάρρω νὰ σὲ βρῶ
μὲ σένα, φῶς οὐράνιο, νὰ ζήσω,
τ' ἀθάλαστα σιμά σου νὰ θεωρῶ
τ' ἀγκῶριστα σιμά σου νὰ γνωρίσω.

Ποῖος ἔξει ποτε θάρρω νὰ σὲ βρῶ
ἀφίνοντας τὸ πέλαγο τοῦ κόσμου
τ' ἀπέραντο, τὸ μαῦρο, τὸ πικρὸ
ποῦ χάνεται στὰ βάθη του τὸ φῶς μου.

Ποῖος ἔξει ποτε θάρρω νὰ σὲ βρῶ,
μὰ τρέμω πάλι μήπως καὶ σὲ χάσω,
μὴν τύχει καὶ γιὰ κόσμο ἀπορραφερό
τὸ τίποτε, τὸ ἀνύπαρκτο ἄ-
(γκαλιάσω.

M. ΜΑΛΛΑΚΑΣΗΣ

τί είνε φαντασία και τί πραγματικότητα.

— Διηγήσου... Διηγήσου τί θιμάσαι ;
'Ο Τιβούρκιος έκλεισε τὰ μάτια του, συγκέντρωσε τις σκέψεις του και άπάντησε :

— Θιμοίμαι ένα δοιμάτιο, πλούσια έπιπλωμένο. Είνε νύχτα... Δυνατός άνεμος μπαίνει άπ' τ' άνοιχτά παράθυρα... Άκούω μιά γλυκειά, παραπονεμένη φωνή γυναικός πού θηρητέ και λικτεύει... Άκούω άκόμα μιά σκληρή άνδρική φωνή πού διατάζει και άπειλεί...

'Ο Βουαρζέ χύτησε άντιπόνοια με την τρομερή γροθιά του τó βδαφος.

— Όχι, ελετε, ή άναμνήσεις σου αυτές δέν θιμίζου σέ μένα τίποτε, δέν μου λένε τίποτε. Άλλά προσάθησε. Θιμήσου άκόμα. Δέν θιμάσαι νά σου συνέθη τίποτε στη θάλασσα ;

— Στη θάλασσα ; Όχι.
— Δέν είνε δυνατός, θιμήσου καλύτερα. Θιμήσου τὰ πρόσαια πού σ' άγάθησαν όταν ήσουν πολύ μικρός. Θιμήσου...

'Ο Τιβούρκιος έσφιξε με τó χέρι του τó πρόσωπό του και κρατώντας πάντα τὰ μάτια του κλειστά, ελετε :

— Θιμοίμαι κάτι... Μά ίσως νά είνε κάποιο παιλό παιδικό μου άνειρο... Θιμοίμαι ένα πρόσαιο ήλιοημένο, τραχύ, μά πολύ άγαθό... Σκέβει έπάνω μου και μέ κυτάει με τρυφερότητα...

— Και τ' όνομα, πού ήταν τ' όνομα τού πρόσαιου αυτού ; ρώτησε ó Βουαρζέ.
— Δέν θιμοίμαι, δυστυχώς, άπάντησε ó Τιβούρκιος.

'Ο κυνηγός άναστένανε κ' έσκυψε άπελπισμένος τó κεφάλι του.
"Όχι, ó νέος αυτός δέν ήταν εκείνος πού ζητούσε, δέν ήταν ó Φάβιος Μεδιάνας.

'Η φωνά πλάι τους τρεμόσβηνε...
Στόν ύδαρό, πός τó μέρος της άνατολής, θιμοίφραγε ή αγνή.

'Ο Βουαρζέ δέν μιλούσε. Μιά τρομερή πάλη γινόταν μέσα του. Ελεγε νά κίμη μιά άκόμη ερώτηρα στόν Τιβούρκιο, την τελευταία, μά δέν τολμούσε νά την έκστομήσει. Γιατί τώρα έλιπε άκόμα πός ó νέος πού καθόταν πλάι του, ήταν ίσως ó Φάβιος. Ένώ, άν ó Τιβούρκιος άπαντούσε άρητηικά και στην τελευταία αυτή ερώτηρα του, κάθε έλίδα χαίνονταν πειά γιά πάντα.

Πέρασαν έτσι άρκετά λεπτά.
"Έξαφνα, ó Βουαρζέ σήκωσε τó κεφάλι του, κυτάεσε τόν Τιβούρκιο και πώνοντάς του τó χέρι, τού ελετε :

— Παιδί μου, άκουσε και την τελευταία ερώτηρα πούχω νά σου κάμω. Άκουσέ με και σκέψου πού πρίν άπαντήσεις.

— Σ' άκούω, ελετε ó Τιβούρκιος.
— Μού ελετε πός θιμάσαι, σάν σέ άνειρο, πός όταν ήσουν μικρός, σ' άγαπούσε σάν παιδί τόν ένας άνηφορος με τραχύ κ' ήλιοκαμένο πρόσαιο, αλλά άγαθός και καλόκαρδος...

— Ναι, τó ελετα.
— Πέξ μου τώρα... Θιμάσαι πός και γιατί χόρισες άπ' τόν άνθρωπο αυτόν ; Τί συνέθη έωστε ν' άποχωρισθήτε ó ένας άπ' τόν άλλο.

Σφιγγοντας τούς χροτάφους του με τὰ δυό του χέρια, ó Τιβούρκιος κατέβαλε τρομερή προσάθεια νά θιμηθί τὰ περασμένα. Γύρισε τέλος στόν κυνηγό και τού ελετε :

— Ναι, ναι, αρχίζω νά θιμοίμαι. Πολλό άμυδρά, σάν σ' άνειρο μαζουρό, μά θιμοίμαι... "Ήταν μιά νύχτα κολάσεως... Μιά νύχτα αλματος, μιά νύχτα φωτιάς... "Ήμιον κλεισιμένος σέ μιά καμπίνα... Φοβόμιον... "Έτορμα... "Έξαφνα...
— "Έξαφνα ;... Θιμήσου, παιδί μου... Θιμήσου...
— "Έξαφνα άνοιξε ή πόρτα. "Ο ήλιοκαμένος γίγατας, πού μ' άγαπούσε και με προσάτευε σάν νάμιον παιδί του, μπήρε μέσα, έσκυψε κοντά μου άναστατομένο και μου ελετε : «Μικρό μου, άγαπημένο μου μικρό, γονάτισε... γονάτισε και...».

'Ο Τιβούρκιος σταμάτησε. 'Η μνήμη του δέν τόν βοηθούσε πειά. Μά ήταν άρκετό αυτό. 'Ο Βουαρζέ άηρησε ένα τρομερό ξεφρονητό χαράς και θιμάβου και συμπλήρωσε :

«... γονάτισε και προσειχίσου γιά τή μητέρα σου, πού την έδολοφόνθησαν άναδρα ».

— Ναι, ναι, έτσι μου ελετε, τώρα τó θιμοίμαι καλά, φώναξε κ' ó Τιβούρκιος. Και σπηλώνοντας τὰ μάτια του στό Βουαρζέ, τόν ρώτησε :

— Σ' έξορκίζω σ' όνομα τού Θεού, πέξ μου πούδς εισαι σέ και πός γνωρίζεις τὰ πράγματα αυτά ;

Μέ φωνή ποτρωσε άπ' τή συγκίνηση, ó Βουαρζέ άπάντησε :

— Φάβιε, παιδί μου, άγαπημένο μου παιδί, δέν με γνωρίζεις λοιπόν ; 'Εγώ ελι' ó άνθρωπος εκείνος. Χρόνια παρακαλούσα τó Θεό νά σέ ξανάβρω και νά πού ó Κύριος άκουσε τις δεήσεις μου κ' άδήγησε τὰ βήματά σου κοντά μου... Φάβιε, τίέ μου, έλα στην άγκαλιά μου...

— Πατέρα μου ! πθόρος κατασυγκινημένος ó Τιβούρκιος κ' έπεσε στην άγκαλιά τού γίγατος κυνηγού.

Τή στιγμή αυτή άκαθώς, ένας πυροβολισμός άντήχησε, μά σφαίρα σφύριξε πάνω άπ' τó κεφάλι τού Τιβούρκιου και σφηνώθηκε στη γή.

"Αν ó νέος δέν έκανε ένα άπότομο κίνημα γιά νά ριχτή στην άγκαλιά τού κυνηγού, θά ήταν πλέον νεκρός !

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

"Όταν ó δόν 'Εστεβάν κ' ó Κουζίλλος άπομακρύνθηκαν άπ' τó μέρος της συμπλοκής με τόν Τιβούρκιο, κατόπιν της θερμής παρακλήσεως της δόννας Ροζαρίτας, ó 'Ισπανός ειπατριίδης γύρισε και ελετε περιφρονητικά στόν κακούργο τυχοδιώκτη :

— "Αν δέν επενέβαινα, ó Τιβούρκιος θά σ' έσκότωνε. Και θά σου άξιζε, γιατί έξ αιτίας σου έχουμε τώρα έναν τρομερό αντίπαλο, ó όποιος γνωρίζει έπί πλέον τó μυστικό της Κολλάδος τού Χρυσού κ' ó όποιος θά φροντίσει νά μιάς άρπάξει τó θησαυρό, πρίν έμεις φτάσουμε στό μέρος πού βρίσκεται. Γι' αυτό δέν πρέπει νά χάνουμε ούτε στιγμή. Την αγνή φεύγουμε γιά τὰ βάθη της ζούγκλας. Στό μεταξύ όμως, θέλω νά βγάλης άπ' τή μέση τόν Τιβούρκιο. 'Ο νέος αυτός πρέπει νά πεθάνη.

— Και θά πεθάνη ! έμοιγγισε ó Κουζίλλος.
— Τρέξε στην έπαυλή λοιπόν, πάρε μαζί σου τόν Βαράγιο και τόν 'Ορόκη, σφουήτε σγά ως τó μέρος πού άρρήσαμε τó νέο με τή δόννα Ροζαρίτα, κ' όταν κίμει νά φύγη και ξεμακρύνει λίγο, μαζωρώστε τον.

'Ο Κουζίλλος πούθραξε άπ' τή λύσσα του, δέν περιέμενε ν' άκούση περισσότερα. Άπομακρύνθηκε άμέσως άπ' τόν δόν 'Εστεβάν, αλλά δέν τράβηξε πός την έπαυλή. "Ήθελε νά σκοτώσει μόνος του τόν Τιβούρκιο, χωρίς τή βοήθεια κανενός άλλου. Προχώρησε λοιπόν πός τó μέρος πού έλιπε νά συναντήση τόν νέο κ' όταν πλησίασε εκεί, στάθηκε ν' άκούση τί γίνεται.

"Ήταν άκαθώς ή στιγμή πού ó Τιβούρκιος πηδούσε τó γραμόσιμα τού τοίχου κ' έφαιγε πός τó δάσος.

'Ο Κουζίλλος άκουσε πόν κρότο τού πηδήματος τού άντιπαύλου του κ' άμέσως κατόπιν τὰ έρωτικά λόγια πού έξεστόμισε, πάνω στην άπελπισία της, ή δόννα Ροζαρίτα και τὰ όποια δέν έφτασαν ως τ' αυτιά τού νέου.

'Ο Κουζίλλος άφρισε άπ' τή λύσσα του. 'Ο Τιβούρκιος ελεγε φύγει.

Νά τόν κυνηγήση μόνος του μέσα στό δάσος, δέν τó εύρισκε φρόνιμο. Γύρισε λοιπόν πίσω και είδοποίησε τόν δόν 'Εστεβάν.

'Απ' τó ένα μέρος ύπρχε κίνδυνος νά τούς ξεφύγη ó έχθρός τους, τόν όποιο ελεγε καταδικάσει σέ θάνατο. Κι' άπ' τó άλλο, δέν έμενε πειά καμιά άμφιβολία γιά την άγάπη της Ροζαρίτας πός τόν Τιβούρκιο Άρελλάνο.

— Άκουσε καλά τὰ λόγια της νέας ; ρώτησε τόν τυχοδιώκτη.
— Καθαρότατα. Τού φώναζε νά γυρίση πίσω, γιατί τόν άγαπά, γιατί αυτόν μονάχα άγαπά...

— Κι' εκείνος ;
— Εκείνος φαίνεται πός δέν άκουσε τὰ λόγια της νέας.

— Και κατά πού τράβηξε ;
— Πρός τó δάσος. Άλλά δέν ύπάρχει φόβος νά τόν χάσουμε. Σ' ένα μέρος τού δάσους διέκρινε τή λάμψη μιάς φωτιάς. Θά έχουν φαίνεται κατασηκώσει εκεί τίποτε κυνηγοί. 'Ο Τιβούρκιος θά πάη ασφαλώς νά τούς ζητήσει νά τον φιλοξενήσουν. Κι' έτσι προφάνει νά πάρω τó Βαράγιο και τόν 'Ορόκη και νά τρέξω ως εκεί πέρα. Θά τόν παραφιλιάζουμε και θά τού φρεψούμε άπό μιά σφαίρα στό κεφάλι.

— Δέν θά ήουχάσω, ελετε ó δόν 'Εστεβάν, πρίν μάθω, ότι ó νέος αυτός άπέθανε. Τρέξε λοιπόν χωρίς νά χάνης καιρό. 'Η στιγμές είνε πολύτιμες.

'Ο Κουζίλλος δέν χασομέρησε καθόλου. "Αν και βόηκε τó Βαράγιο και τόν 'Ορόκη τύφλα στό μεθύσι, τούς σύστησε νά πάρουν τὰ δικά τους και νά άκολουθήσουν. Άνέβηκαν κατόπιν σ' άλλο γά τους και τράβηξαν πός τó δάσος. Μά και τή φορά αυτή, ή λύσσα της έδωκίσεως τύφλωσε τόν Κουζίλλο και τόν έκαμε νά διαπράξει μιά γκάφα. Άντί νά πάρη μαζί του ως τó μέρος πούκαίγε ή φωτιά τών κυνηγών τούς δυό συντρόφους του, τούς άφησε σ' ένα όρισμένο σημείο και προχώρησε έμπρός μόνος του. "Ήθελε νά σκοτώση μόνος του τόν αντίπαλό του...

"Όταν έφτασε σ' άρκετή άπόσταση άπ' τή φωτιά, άρχισε νά σέρνεται κάτω, χωρίς νά κινή τόν ελάχιστο θόρυβο. Πλησίασε έτσι άρκετά κοντά τούς δυό κυνηγούς και τόν Τιβούρκιο. ('Ακολουθεί)

Πένες ó 'Υαγηλός.

Λόγφ πληθώρας ύλης, ή συνέχεια της εξεύνης μας
ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ
στο προσεχές φύλλο.